

TRIBUNALUL ARGES
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr. 25668/280/2014

DECIZIE Nr. 1553/2017
Sedința publică de la 09 Mai 2017
Completul compus din:
PRESEDINTE Elena Anton
Judecător Mariana Vărgă
Grefier Camelia Mariana Cătănescu

S-a luat în considerare pentru apelul formulat de către reclamantii Uta Marian Giani și [redacted] triva sentinței civile nr. 3399/15.04.2016 pronunțată de [redacted] al 25668/280/2014, intimați fiind părțile BANCA ROMANEASCĂ S.A. - MEMBRĂ A GRUPULUI NATIONAL BANK OF GREECE și BANCA ROMANEASCĂ SA - SUCURSALA MIOVENI, având ca obiect alte cereri clauze abuzive - legea 193/2000 + pretenții + obligația de a face.

La apelul nominal făcut în ședința publică au lipsit părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzii de către grefierul de ședință după care:

Dezbaterea și cuvântul pe cererea de apel au avut loc la data de 25.04.2017, fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată, parte integrantă din prezenta decizie, când instanța având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da părților posibilitatea să depona concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru data de 09.05.2017, când a pronunțat următoarea soluție:

INSTANȚA

Deliberând asupra apelului de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Pitești la data de 24.10.2014, sub nr. 25668/280/2014, reclamantii UȚĂ MARIAN GIANI și UȚĂ CORINA au chemat în judecată pe pârta BANCA ROMANEASCĂ S.A. - Membră a Grupului Național Bank of Greece, precum și BANCA ROMANEASCĂ S.A. - SUCURSALA MIOVENI, pentru ca instanța prin hotărârea ce se va pronunța să dispună următoarele: constatarea caracterului abuziv, și, implicit nulitatea clauzelor de risc valutar inserate în contractele de credit bancar nr. B0020935 / 31.07.2008, nr. B0033563/22.01.2010, nr. B0042308/14.10.2011 și eliminarea acestora; stabilizarea (înghețarea) cursului de schimb CHF - leu la momentul semnării contractelor, curs care să fie valabil pe toată perioada derulării contractului; denominarea creditelor în moneda națională a plăților de la momentul pronunțării hotărârii, în virtutea principiului din regulamentul valutar conform căruia prețul mărfurilor sau al serviciilor între rezidenți se plătește în moneda națională; obligarea părților să restituie ceea ce s-a plătit în plus ca urmare a constatării abuzive a clauzelor de risc valutar și al înghețării cursului de schimb CHF-leu la momentul semnării contractelor

* operator de date cu caracter personal nr. 5085 și 5396

Prin sentința nr. 3399/2016, Judecătoria Pitești a respins acțiunea, cu motivarea că, între reclamantă, în calitate de împrumutată și părta Banca Românească – prin Sucursala Mioveni s-a încheiat Contractul de credit nr. B0020935 / 31.07.2008 având ca obiect un credit în valoare de 34.200 CHF pe o perioadă de 300 luni. Datorită problemelor financiare cu care s-au confruntat reclamantă, aceștia au solicitat o restructurare a facilității de creditare, prilej cu care au încheiat un act adițional la data de 22.01.2010 prin care s-a modificat durata contractului inițial de la 300 luni la 312 luni. La data de 22.01.2010 între aceleași părți s-a încheiat contractul de credit nr. B0033563 pentru suma de 3.535 CHF pe o durată de 120 luni pentru a finanța sume datorate din contractul din anul 2008. În data de 14.10.2011 între aceleași părți s-a încheiat contractul de credit nr. B0042308 pentru suma de 2.966 CHF pe o durată de 120 luni pentru a finanța sume datorate tot din contractul din anul 2008 (fi 14-29).

Prin clauzele contractuale din Contractul de credit bancar nr. B0020935/31.07.2008 (clauza de la art. 1.2. se regăsește la art. 1 pct. 4, iar cea de la art. 8.1. se regăsește la art. 10.1 din Contractele de credit bancar nr. B0033563/22.01.2010 și nr. B0042308/14.10.2011) s-a prevăzut că împrumutată și-au asumat obligația restituirii creditului în aceeași monedă-franci elvețieni, astfel: „Art. 1.2. Creditul va fi restituit în aceeași valută.” „Art.8.1. Orice plată, efectuată de împrumutat în vederea rambursării creditului se va face în moneda în care a fost acordat creditul.”

Instanța nu a reținut caracterul abuziv al clauzei de risc valutar, întrucât în contractele de credit nr. B0020935 / 31.07.2008, B0033563/22.01.2010 și B0042308-14.10.2011 nu este prevăzută o astfel de clauză, pentru simplul motiv că împrumutările au fost acordate în CHF, iar părțile au stabilit restituirea acestora tot în CHF, definiția riscului valutar neputând avea caracter abuziv. Penitenții nu precizează tenorul de drept care obligă banca să-i consilieze cu privire la riscul de hiper-valorizare a CHF, iar în perioada 2005-2008 cursul de schimb CHF nu a variat foarte mult, neputându-se pretinde bancii ca aceasta ar fi trebuit să prevadă în anul 2008 ce se va întâmpla în anul 2014. Mai mult, din legislația aplicabilă în cauză a rezițat că banca are doar obligația de informare, nu obligația de consiliere a clienților.

Nu s-a stabilit/înghetat cursul de schimb CHF-leu la momentul contractării creditelor, întrucât în art. 8.1, respectiv 10.1 părțile au stabilit că orice plată se face în moneda creditului și nici nu s-a reținut caracterul abuziv cu privire la restituirea creditului în moneda acordată, întrucât acesta se raportează la cel de-al 13 considerent al Directivei 93/13 și la Codul civil vechi aplicabil contractului - art. 1584 și 1578. Cău, banca nu impune realizarea schimbului valutar la unitățile sale, lăsând penitenților posibilitatea să găsească cel mai bun schimb valutar este exclusiv și se constată că restituirea creditului în moneda acordată are caracter abuziv. Caracterul comutativ al prestațiilor nu este unul valabil, întrucât întinderea prestațiilor se apreciază în moneda creditului la momentul rambursării efective, conform art. 1578 alin. 2 Cod civil vechi, iar caracterul imprezicibil al cursului de schimb la data plății nu determină modificarea întinderilor prestațiilor, cu atât mai mult cu cât rata de schimb nu este sub controlul băncii creditoare.

Referirea la principiul bunui-credințe prevăzut de art. 970 Cod civil vechi se face, fortând limitele textului legal, întrucât în contract nu s-a prevăzut nici o puritate CHF-leu pentru a se invoca schimbarea împrejurărilor din momentul semnării contractului, iar art. 970 alin. 2 Cod civil prevede că ele (convențiile) „obligă nu numai la ceea ce este expres înțeles, dar la toate temerile ce echitatea, obiceiul sau legea da obligăției, după natura sa”.

În acest sens legea consacră principiul nominalismului monetar și restituirea unui împrumut în aceeași monedă în care a fost acordat, iar echitatea trebuie să vizeze analiza obligației de restituire prin prisma efectelor față de ambele părți. Chiar dacă, în prezent,

restituirea împrumutului în CHF este împovătoare pentru reclamant, ea nu reprezintă un câștig pentru banca, în schimb înțelegerea cursului de schimb valutar la data încheierii contractului ar reprezenta o pierdere pentru banca care ar încălca principiul nominalismului monetar reglementat de art. 1578 și 1584 Cod Civil vechi, aplicabil în cauza în raport de momentul încheierii contractului.

Instanța nu a aplicat teoria prezisionii prevăzută de art. 1271 Cod civil nou, întrucât art. 107 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Codului Civil prevede că acest text legal se aplică doar contractelor încheiate după intrarea în vigoare a Noului Cod civil.

Denominarea platilor în moneda națională solicitată de petenți nu și găsește temelie în Legea nr. 193/2000, iar aceasta ar însemna introducerea unei noi clauze în contract, ceea ce nu este permis judecătorului, acesta neputând reforma contractual peste voința părților, ci doar înlătura eventualele clauze abuzive.

Regulamentul BNR nr. 4/2005 invocat de petenți se referă la două tipuri de operațiuni valutare - cele de capital și cele curente, iar rambursarea creditelor intra în categoria operațiunilor de capital. Art. 3 alin. 1 despre care se face vorbire se referă la la operațiuni curente astfel încât nu a fost reținut în cauza.

S-a avut în vedere și ca hotărârea pronunțată de CJUE în cauza C-26/13 nu privește și nu tranșează chestiunea riscului valutare, în această cauză fiind vorba despre acordarea unui împrumut în moneda națională care urma să fie restituit în funcție de CHF, ceea ce nu este cazul în speta doctusă judecată, unde împrumutul a fost acordat în CHF. În dreptul european, cadrul principal de reglementare este conferit de Directiva 1993/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatorii și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului; Directiva 2009/22/CE privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor; Directiva 17/2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobiliare rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48 și 2013/36/UE și a Regulamentului UE nr. 1093/2010.

În dreptul intern, Directiva 1993/13/CEE a fost transpusă prin Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori. Ultima modificare a legii, adună prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, care a reglementat posibilitatea formulării așanumitor acțiuni colective în încetare, a devenit aplicabilă începând cu data de 1 octombrie 2013. Directiva 2008/48/CE a fost transpusă prin OUG nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori. Referitor la recenta Directiva 17/2014, până la data de 21 martie 2016, statele membre sunt obligate să transpună în legislația internă această directivă, aplicabilă însă numai contractelor de credit existente înainte de această dată. De asemenea, recenta modificare a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judecătorească, prin Legea nr. 296/2013, a creat cadrul pentru înființarea unor tribunale specializate să judece anumite litigii, inclusiv cele privind protecția consumatorilor.

În esență, în cadrul acestor reglementări europene și naționale s-a constatat o îmbogățire a principiilor, precum și a mecanismelor juridice de protecție a consumatorilor, cu aplicație specială în materia contractelor de credit.

În mod corespunzător, jurisprudența națională a statelor membre se confruntă cu probleme complexe legate de soluționarea litigiilor privind clauzele abuzive, reverberând, la nivelul jurisprudenței europene a Curții Europene de Justiție (CEJ), care, cu precădere în perioada 2010-2014 s-a pronunțat asupra mai multor probleme legate de interpretarea și aplicarea unor dispoziții din Directiva 93/13/CEE, pe calea procedurii întrebării preliminare

(la care au recurs și unele instanțe din România ca instanțe de trimitere), cea mai recentă soluție fiind Hotărârea din 30 aprilie 2014, pronunțată în cauza Kasler contra OTP Ungaria (C-26/13). Hotărârea pronunțată în cauza Kasler nu a fost găsită favorabilă consumatorilor, nici defavorabilă băncilor. Este o hotărâre "neutră" și binevenită, prin care instanța europeană explicitează unele noțiuni destul de generale și echivoce din Directiva 1993/13 CEE și lasă judecătorului național puterea de a aprecia cu privire la caracterul abuziv al unor clauze din contractele de credit în valută.

Contractul de credit în valută conține un element de risc valutar, însă acesta nu îl transformă automat într-un contract abuziv. Dimpotrivă, semnificativ este faptul că atât Codul civil din 1864, cât și noul Cod civil consacră în materia împrumutului *principiul nominalismului*, potrivit căruia *împrumutul trebuie să însoțească suma nominal primită, oricare ar fi variația valorii acesteia*. Prin urmare, principiul nominalismului este tradițional în contractele de împrumut. În realitate, în cazul creditelor acordate în valută nu s-a identificat nicio clauză abuzivă, pentru că nu bunca a instituit print-o clauză în contract regula nominalismului, ci însuși legiuitorul. Nu s-a abdicat de la acest principiu, deoarece teoria clauzelor abuzive nu însoamnă negarea unor principii sau a unei reguli tradiționale de funcționare ale unor instituții juridice.

Chiar dacă, în contractul de credit sau în graficul de rambursare figurează o asemenea clauză de risc valutar, aceasta nu este altceva decât reproducerea, prelucrarea principiului nominalismului consacrat de lege. De altfel, chiar CEJ s-a pronunțat în sensul că nu intră sub incidența evaluării caracterului abuziv decât clauzele din contractele încheiate cu consumatorii, nu și dispozițiile legale. Astfel, prin Hotărârea CEJ din 30 aprilie 2014, pronunțată în procedura C 280/1, Barclays Bank contra Sara Sanchez Garcia, Alejandro Chacon Barrera, Curtea a reținut că: "Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii și principiile dreptului Unirii referitoare la protecția consumatorilor și la echilibrul contractual, trebuie interpretate în sensul că sunt excluse din domeniul lor de aplicare acte cu putere de lege și norme administrative ale unui stat membru, precum cele în discuție în litigiul principal, în lipsa unei clauze contractuale de modificare a conținutului sau a domeniului de aplicare al acestora." Protecția consumatorilor poate să se realizeze și în cadrul contractelor de credit în monedă străină, dar calea nu este însă aceea a acțiunilor întemeiate pe Legea nr. 193/2000.

Întrucât, principiul nominalismului este unul legal, excepțiile de la acest principiu nu pot fi instituite pe cale jurisprudențială, ci doar pe cale legală. Nimic nu se opune la legiuitor să prevadă măsuri speciale de protecție a consumatorilor în cazul creditelor în valută. Transpunerea în legislația română a recentei Directive 17/2014 va constitui o ocazie foarte bună de a legisla în acest domeniu, având în vedere faptul că această directivă reglementează în Capitolul 9, art. 23 "Împrumuturile în monedă străină" și impune statelor membre să adopte un cadru de reglementare corespunzător care să permită "limitarea riscului ratei de schimb valutar cărui s'expune consumatorul în temeiul contractului de credit", prin convertirea creditului într-o monedă alternativă sau instituirea unui alt mecanism de adaptare a contractului. A rezultat că, însăși, Directiva nr. 17/2014 are ca premisă aplicarea principiului nominalismului (împrumutul suportă riscul valutar), dar obligă statele membre să adopte o reglementare specială, dotatorie, de natură să asigure protecția consumatorilor, cu aplicabilitate mutuală pentru viitor, adică pentru contractele care vor fi încheiate sub imperiul unei asemenea reglementări.

Față de cele expuse mai sus, instanța a respins cererea de chemare în judecată, sub toate capetele de cerere, ca reținându-se.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel reclamanții pe care au criticat-o pentru următoarele: principiul nominalismului monetar nu interzice conversia în lei a creditelor în valută, ci este chiar regula originară pe care o impune în caz de fluctuație a leului; principiul nominalismului nu interzice înghețarea cursului la nivelul celui de la data acordării creditului, ci este chiar regula pe care o permite în caz de fluctuație a leului, conform art. 1579 Vcciv; acest principiu protejează debitorii față de creditorii tentați la cămătărie; normele relative la nominalismul monetar sunt supletive, părțile putând deroga de la ele; clauza invocată este abuzivă, întrucât apelanții au fost în imposibilitate de a negocia și nu au fost informați; efectuarea plăților în valută implică suportarea unor costuri suplimentare în sarcina apelanților.

Intimatele au formulat întâmpinare prin care au solicitat respingerea apelului, cu motivarea că solicitările apelanților sunt neîntemeiate, întrucât aceștia au cunoscut de la început riscul valutar la care se supun, iar procurarea valutei o pot face de la orice unitate, nefiind obligați să plătească rata în lei la cursul de schimb al băncii; deprecierea monedei naționale nu este influențată de bancă și nici riscurile crizei financiare; contractele nu sunt de adeziune.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma motivelor invocate și în raport de prevederile art. 477 nccv, tribunalul reține următoarele:

Apelul este întemeiat.

Prima instanță a fost investită cu o acțiune prin care i s-a solicitat să analizeze impreviziunea în executarea contractelor deduse judecății, cerere admisibilă, prin decizia nr. 62/07.02.2017, Curtea Constituțională lăsând în sarcina instanțelor judecătorești evaluarea existenței situației neprevăzute și a efectelor sale asupra executării contractelor, a bunei credințe în exercitarea drepturilor și obligațiilor contractuale, precum și a echității, prin prisma dispozițiilor art. 969, 970 Vcciv și, respectiv, 1270, 1271 Nccv, deoarece, în speță, ultimul contract de credit, cu nr. B0042308, a fost încheiat la data de 14.10.2011, după intrarea în vigoare a Noului Cod Civil.

Astfel, conform clauzelor contractuale (f. 15, 21, 24, dosar fond), la datele de 31.07.2008, 22.01.2010 și, respectiv, 14.10.2011, reclamanții - apelanți au contractat trei credite în franci elvețieni, pe ultimele două, de refinanțare a datoriilor din primul contract, prevăzându-se, în mod expres, că au fost încheiate având în vedere situația financiară dificilă a acestora, fiind atrași de condițiile pe care le oferea BANCA, respectiv de dobânda relativ mică față de cea a creditelor în moneda națională și, în primul rând, pentru că li se oferea posibilitatea să achite, o sumă destul de mare din datoriile către aceasta, dar și să primească, în plus, o altă sumă pentru nevoi personale nenominale.

Potrivit art. 8, 9 (f. 15, dosar fond), respectiv art. 10 din contracte (f. 21, 24 verso, dosar fond), rambursarea ratelor lunare urma a se face în valuta în care a fost acordat creditul, împrumutatul autorizând banca să debiteze automat conturile sale în lei sau în valută, deschise la bancă, cu sumele datorate conform contractului, să facă orice operațiune de schimb valutar necesară pentru conversia sumelor deținute de împrumutat în conturile sale curente în moneda prezentului contract, ordinea de îndestulare a băncii fiind mai întâi din contul în lei sau valută alocat contractului, eventualele diferențe de schimb valutar fiind suportate de împrumutat.

Clauza de efectuare a plăților în moneda creditului, cu suportarea exclusivă a riscului valutar de către reclamanții - împrumutați nu a fost negociată direct cu aceștia, având în vedere caracterul prestabilit și impus al contractelor de credit, consumatorii exprimându-și adeziunea la aceste contracte tipizate, fără a avea posibilitatea de a influența natura lor, contrar celor afirmate de intimate. Reclamanții puteau alege între creditele existente pe piață,

însă, în toate cazurile, contractele erau tipizate, singura opțiune fiind aceea de a semna sau nu contractul pentru atragerea creditului.

În speță, se apreciază că pârâtele au acționat cu rea credință, acestea având obligația de a explica riscurile reclamanților, de a le pune la dispoziție informațiile necesare, astfel încât aceștia să aibă posibilitatea de a evalua consecințele economice ale contractării creditelor.

De altfel, nici măcar cu ocazia refinanțării acordate, intimatele nu au oferit informațiile necesare unei bune înțelegeri a clauzelor contractuale, respectiv a gradului de îndatorare, cu atât mai mult știind că apelanții se află într-o situație financiară destul de dificilă, după cum, înseși părțile au stipulat în cuprinsul contractelor încheiate.

Or, în aprecierea echilibrului/dezechilibrului contractual era necesar a se avea în vedere criteriul echivalenței prestațiilor, fapt ce presupune existența unei proporționalități între drepturile și obligațiile asumate de către părți, prevederea de risc valutar, care incumbă în mod exclusiv reclamanților - consumatori, denaturând raportul juridic obligațional, prin îngreunarea excesivă a situației acestora și conferirea băncii-pârâte a unui avantaj economic vădit disproporționat.

În considerarea unei clauze ca fiind abuzive trebuie să se ia în calcul și aptitudinea de a îndrepta conținutul contractului în favoarea părții care a impus clauza, riscul valutar materializându-se în obținerea de către bancă a unui câștig injust în detrimentul consumatorului, contrar principiului echității și buneii-credințe, principii ce trebuie să guverneze relațiile contractuale.

Numai că, așa cum s-a menționat, în cauză, nu numai că pârâtele nu au îndreptat conținutul contractelor și în favoarea reclamanților, ci, mai mult, au determinat mărirea gradului acestora de îndatorare, întrucât atât suma împrumutată (capitalul), cât și dobânda și comisioanele percepute pentru credit sunt plătite tot în franci elvețieni, la cursul de schimb din momentul plății, determinând, astfel, pe fondul dublării valorii de schimb a francului elvețian, un dezechilibru major între drepturile și obligațiile asumate de către părți, respectiv creșterea nejustificată a beneficiilor băncilor, în dauna reclamanților, cu toate consecințele negative asupra posibilității de respectare a obligațiilor contractuale.

Aceasta cu atât mai mult cu cât, băncile - pârâte, în calitate de profesioniști, nu pot invoca necunoașterea unor probleme elementare în domeniul evoluției unei monede pe care o folosesc în interes propriu, așa cum este cazul special al CHF.

Având în vedere că, în comparație cu euro, de exemplu, CHF era și este o monedă mai puțin cunoscută pe piața monetară românească, era necesar ca pârâtele să acționeze cu bună credință, având obligația de a explica riscurile reclamanților, de a le pune la dispoziție informațiile necesare, astfel încât aceștia să aibă posibilitatea de a evalua consecințele economice pe termen lung ale unui astfel de credit.

În schimb, la nivelul anului 2008, ele au considerat că acordarea de împrumuturi în această monedă este un factor care le asigură obținerea unui profit substanțial, clienții fiind atrași de sumele mari pe care le puteau împrumuta, de care aveau nevoie și pe care nu le puteau obține apelând la credite în lei, fără a arăta, însă, reclamanților, nici măcar cu ocazia încheierii ultimului contract, din 2011, riscul la care se supun prin creșterea rapidă a cursului CHF - LEU, astfel că, la data introducerii acțiunii, octombrie 2014, față de august 2008, data primului contract, s-a ajuns la un curs aproape dublu.

În atare împrejurări, condițiile asumate prin contract de reclamanții - apelanți, la data când ei și-au dat consimțământul pentru încheierea lui, nu se mai regăsesc, din această perspectivă apărând abuzivă clauza care transferă întreg riscul contractual, asupra reclamanților, fără a se prevedea clauze care să reglementeze o astfel de situație, deși banca

cunoștea faptul că acest curs inițial nu se va păstra și că el va evolua, bineînțeles, în folosul său, prin creșterea lui.

Trebuie înțeles că, nu faptul că s-a prevăzut acordarea unui credit în CHF este abuziv, ci faptul că s-a urmărit ca întreg riscul valutar să fie preluat doar de împrumutați, pentru că, în contracte, nu se face vorbire de fluctuația cursului valutar, cum ar fi fost corect și legal, și de suportarea acestor fluctuații de ambele părți contractante, ci de precizarea explicită că diferențele de curs valutar sunt suportate doar de împrumutat.

Astfel, s-a ajuns la situația în care reclamanții suportă obligații pe care nu le-au asumat la încheierea contractului, respectiv rate aproape cu 100% mai mari, esențial de subliniat fiind că s-a produs o schimbare majoră a condițiilor de contractare de care părțile se fac culpabile în lipsa împărțirii riscului valutar.

În drept, potrivit art.18 din OG 21/1992 R, privind protecția consumatorilor, consumatorii au dreptul de a fi informați, în mod complet, corect și precis, asupra caracteristicilor esențiale ale produselor și serviciilor oferite de către operatorii economici, astfel încât să aibă posibilitatea de a face o alegere rațională, în conformitate cu interesele lor, între produsele și serviciile oferite și să fie în măsură să le utilizeze, potrivit destinației acestora, în deplină securitate, iar conform art.21, informațiile referitoare la serviciile prestate trebuie să cuprindă, printre altele, riscurile previzibile.

În raport de situația de fapt reținută, în speță, tribunalul apreciază că reclamanții nu au beneficiat de aceste drepturi ce erau prevăzute în favoarea lor prin acest act normativ, nefiind informați complet, corect și precis, mai ales în contextul în care se aflau în dificultate financiară vădită, cunoscută de către părțile, astfel că nu au avut posibilitatea de a face o alegere rațională și în deplină securitate, cu prezentarea tuturor riscurilor previzibile.

Faptul că ei s-au adresat părților, exprimându-și intenția de a încheia contractele de credit care să răspundă nevoilor lor, nu poate avea semnificația acceptării libere și necondiționate a ofertei propuse, cu privire la fiecare clauză în parte, atâta timp cât părțile nu au dovedit faptul că au negociat cu aceștia clauzele contractuale pretins abuzive, iar contractele nu prevăd nimic în legătură cu evoluția riscului valutar al CHF, deși era obligația băncii să vină cu propuneri în acest sens, care să fie discutate cu împrumutații, pentru a se realiza o împărțire a acestui risc.

Că atare, sumele ce au fost achitate peste cursul de schimb valutar stabilit inițial, nu fac parte din obiectul contractului, ele reprezentând sarcini suplimentare pentru reclamanți ce conferă un dezechilibru major contractelor, clauza de risc valutar profitând în întregime băncilor, care nu au menționat, în contracte, o modalitate de a se împărți eventualul risc valutar, de care erau pe deplin conștiente, fiind, astfel, încălcate buna credință în exercitarea drepturilor și îndatoririlor contractuale, precum și echitatea ce trebuie să guverneze raporturile juridice. Înlăturarea acestei inechități nu duce la imposibilitatea derulării în continuare a contractelor, care vor continua, dar în condițiile care au fost acceptate inițial de reclamanții - împrumutați, pentru că acelea au reprezentat acordul lor de voință.

În consecință, având în vedere dezechilibrul contractual produs ca urmare a clauzei de risc valutar, în detrimentul reclamanților, tribunalul constată că se impune restabilirea prestațiilor inerente prin înghețarea cursului de schimb CHF - leu la valoarea de la momentul semnării contractelor, astfel încât să se asigure o proporționalitate a prestațiilor asumate de părți care să corespundă manifestării de voință, în sensul angajării în acest raport juridic.

Aceasta va avea loc pe toată perioada derulării contractelor, urmând ca părțile să fie obligate la restituirea sumelor de bani percepute nelegal, la un alt curs decât cel de la data acordării împrumuturilor.

Drept urmare, având în vedere toate considerentele expuse, în baza art. 480 nape, apelul va fi admis, iar sentința atacată schimbată, în sensul adminierii acțiunii, conform celor sus arătate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite apelul formulat de reclamantii **UȚĂ MARIAN GIANI și IONITĂ (fostă UȚĂ) CORINA**, [REDACTAT]

împotriva sentinței nr. 3399/2016 pronunțată de Judecătoria Pitești în prezenta cauză, intimată fiind **BANCA ROMÂNEASCĂ SA – MEMBRĂ A GRUPULUI NATIONAL BANK OF GRECE**, cu sediul în București, sector 2, Bldul Regina Elisabeta nr. 5 și **BANCA ROMÂNEASCĂ – SUCURSALA MIOVENI**, cu sediul în Mioveni, Bldul Dacia, bl. V2B, parter, juđ. Argeș.

Schimbă sentința, în sensul că admite acțiunea.

Îngheață cursul de schimb valutar CHF-LEU, la valoarea în lei de la data semnării contractelor, pe toată perioada derulării contractelor și obligă părțile la restituirea sumelor de bani percepute la un alt curs decât cel de la data acordării împrumuturilor.

Obligă părțile la plata sumei de 2320 lei cheltuieli de judecată.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică de la 09 Mai 2017.

**Președinte,
Elena Anton**

**Judecător,
Mariana Vărgă**

**Grefier,
Carmelia Mariana
Cătănescu**

